

tvoji domači župniji, ampak po širni naši lavantinski škofiji, veš, kaj ti povem, veš, kaj te prosim? Pristopi k tej družbi in še druge pridobi!

Francišek Muršič.

Gospodarske stvari.

Vzgoja sadnikov.

Letos je bila sadna razstava na štirih krajih prirejena. Kar je pa posebno pomenljivo, je to, da se te razstave niso v mestu vršile, temuč v vaséh. To namreč kaže, da se je priprosti kmetič vzdramil, ter se začel zanimati za svoje gruške in jabelke. Gotovo upanje gojimo, da se bodo take razstave v bodoče množile, kmetovalec pa svoje sadnike skrbno gojil. O vzgoji sadnikov pa hočemo danes nekoliko spregovoriti.

Mili Bog je za svoja ljubčeka Adama in Evo naredil prelepi vrt ali ogradi; to paradiž pomeni. Najlepše sadno drevje je nasadil; menda tudi zato, da je pokazal, s čem bi se Adamci najbolj pečati morali. Sicer so bili časi, ko kmet za jablane nič porajtal ni. In akoravno se še zdaj zanikarneži najdejo, vendar je mnogo takih posestnikov, ki so si svojo hišico s sadnim drevjem okinčali; in tako prebivajo, rekel bi, v lepem raju. Da ti pa drevje ne postane štrcljivo, da se pred časom ne posuši ali ne umrje, treba ga je gojiti od pete do vrh glave.

1. Vrh je treba osnažiti. Zgornji del drevesa se imenuje krona, brž zarad okroglosti in lepote ob cvetu. Gospodar ne sme drevesu samovoljne rasti pustiti, temuč mora veje prikrožiti takoj že na mladem cepljaku. Kar je suhega, brž odstrani, kar je veter natrl, poreži. Tudi pregoste veje, ali skrižane, ki se glodajo, moraš primerno prerediti. Nekateri posestniki pa pravijo: Več je vej, več je sadja! Že morda, pa je tako drobičko, da bi ga lahko pozobal. Redke veje pa nosijo debel sad, ki je tudi okusnejši in stanovitnejši. Zatorej vzami žagico, pa pojdiva na delo! Črez dve leti boš videl veseli vspeli in razloček. Ščasoma se pa drevo postara, veje se mu začnejo sušiti. Osnaži ga; hirajoče veje požagaj, in drevo se omladi, pa zopet rodi. Tako že bogati Job pravi: »Drevo ima upanje, če je posekano, zopet ozeleni, in njegove mladike poganjajo«. (Job. 14, 7.) Nekateri drevesa trebijo na pust, ti pa tega ne odlagaj, ker tačas boš imel zopet drugo delo, in sneg bi ti utegnil boljše veje polamati. V pozni jeseni je to delo na pravem mestu, ker zeleno listje ti kaže, kje žagaj, ali kje ne. Ko si vrh ali krono tako osnažil, moraš tudi:

2. Deblo zavarovati. Kar je pri človeku telo, to je pri drevesu — deblo. Mi pa se radi okovarimo zoper vročino in mraz, tako je treba tudi deblo zavarovati.

Stara drevesa začnejo prhniti na večerni strani, da do polovice sprhnijo. Take struge je treba z ilovico dobro zaphati, da ne pride mokrota do stržena, pa ti se bodo rodila na dvajset let. Po nekod se napravijo votline, ki zbirajo vodo; po zimi se dela led, ki drevesu jako škoduje ali ga raztreši; poleti pa tičice nanosijo nesnago in gnoj, kar se drevo prej ugonobi. Take lukinje z blatom dobro zamaši: tičicam pa napravi v zeleni kroni suho hišico, kjer bodo prebivale in ti veselo prepevale, pa gosanice obirale. Tako steblo, staro deblo, posebno ako si mu prhljadi in votline zamazal, še potem obéli. Vzami apna, kravjeka, blata iz stranišča, nekoliko blišča ali drobnega peska, zmesi to z gnojnico, ter z omelom vsa drevesa na sadniku obéli. To je že

samo po sebi lepo videti pri mesečini ali v adventu, ko k svitnicam hodimo, ali tudi opoldne. Da je pa tudi koristno, si že gotovo mnogokrat slisal, in na tem mestu bral. Koristno namreč, ker staro, trdo škornjo zglođa ali razjeda; ker špranje »zalota«, in zalego mrčesa zaduši; ker črn ali od rje napravljene proge zabrani ali tudi zaceli. Torej ne zamudi tega dela, da si staro drevje zavaruješ in ohraniš. Kar pa mladega drevja, ali cepljakov imaš, treba je pa ograditi ali ovezati, da lopov zajec ne pride glodat. To ti je zelo hudobna stvar, ki ga pa postave branijo na kmetovo škodo. Mnogokrat smo svojo zamudo prepozno obžalovali. Nekateri so cepljake mazali z mastjo, z mažo iz streliva, peska, blata itd., ali s pesjo mašo; pa v smrtni sili se jih je ta dolgo-uhati strije tudi le lotil. Ako se nisi drevesc ovezal, brž to stori!

3. Pa tudi korenine zagnoji. Sicer bi se drevo samo redilo in gnojilo, ako bi mu ti ali veter listja ne odnesel; ker ga pa za steljo porabiš, moraš drevesu druge krme ali vlage dati, drugače dobi sušico, hira, ne rodi, in umrje. Vsako tretje leto mu okoli debla zemljo odkopaj jeseni, nanosi v to jamo gnoja ali पो- tošnice, naj jo dež in sneg spere. Na pomlad pa zemljo zopet lepo zagri. Ako spremoreš, zagnoji celo zemljišče, in tako bo tvoj sadnik dobro oskrbljen, in sv. Miklavž ti bo nanosil obilno lepega sadu za stare in mlade zobe. Saj vsako dobro drevo rodi dober sad; lagodno drevo, ki pomeni neskrbnega gospodarja, pa ne more dobrega sadu roditi; zato bo posekano in v ogenj vrženo. S. G.

Sejmovi. Dne 17. novembra v Poličanah (svinjski sejem). Dne 19. novembra v Ljubnem, Ivnici, pri Sv. Juriju ob Pesnici, v Rušah, na Gornji Polskavi, v Podsredi, Slov. Gradcu in Šostanju. Dne 21. novembra pri Sv. Juriju pod Taborom, v Ločah, pri Sv. Juriju ob Ščavnici, v Slov. Bistrici in Imenem (svinjski sejem). Dne 22. novembra v Arnožu in na Bregu pri Ptuj (svinjski sejem).

Dopisi.

Od nekod v Laškem okraju. (O šolskih ranah.) Kak hrup je bil o svojem času, ko se je bila sklenila nova šolska postava. Kaj se je vse od nje pričakovalo; ali se dandanes se ta postava ni priljubila ljudstvu. Celo na liberalnem Dunaju je že lepo število ljudi, ki bi radi zamenili sedanjo šolo z boljšo versko. Ko se je pred par leti bila sprožila v zbornici poslancev misel, da se spremeni šolska postava, došle so zbornici peticije s stotisočnimi podpisi za spremembo sedanje šolske postave. To je gotovo najboljši dokaz, da ljudstvo za novo šolo ne mara, naj se to še tako skuša prikriti. Da imamo v Avstriji zares parlament, ki bi izražal mnenje ljudstva, smemo biti prepričani, da bi niti jedno leto sedanja šolska postava več ne ostala v veljavi. S to postavo so se ljudstvu naložila silna bremena; pa naj bi že bilo, ko bi od šole imeli primerno dobička! Kdor pazno opazuje, mora priznati, da uspehi nove šole niso v nobeni primeri z žrtvami, ki jih prinaša prebivalstvo zanjo. Posebno pa v nravnem oziru nova šola ne rodi najboljših sadov. Mi vemo, da učitelji po večini storé svojo dolžnost, ali neuspehu je kriv napadni sistem ali sestav. Novi šoli manjka pred vsem potrebne edinstvi. To kar uči učitelj, se večkrat le premalo strinja s tem, kar uči veroučitelj. V naši šoli se vse preveč gleda le na poduk, premalo pa na vzgojo, to se vidi pri otrocih, ko gredo v šolo ali iz šole. Ne poznajo in ne znajo nobenega krščanskega pozdrava, ne

zmenijo se za gospoda, ne kmeta ali berača, srečaje ga. Letajo in kričijo, kakor bi iz norišnice prišli, pa ne iz sole! Še to, kar stariši doma otrokom v srce vtisnejo, v šoli nekateri učitelj zaduši. Nekaj posebnega se pa že dolgo opazuje; če se učitelj naveliča podučevati, dobi si odpust; ali če omožena učiteljica komaj po pet mesecev v šoli deluje, pa je vse dobro. Če pa kmet svojega otroka le par dni v največji potrebi doma obdrži, že je opomin ali pa kazen nepovedana in tudi gotova. Ali bližamo se času, da popolnoma propade liberalna stranka, in torej upamo, da propade tudi brezverska sola.

Posesnik.

Od Sv. Petra pod Sv. gorami. (Znani nekdo) je naprosil prijatelja iz soseske, da je septembra in oktobra v Mariborskih in Graških časnikih marsikaj nasvetoval, kar bi bojda za nas Šentpetrane imelo dobro biti: enkrat je podučil g. župnika, da bi naj svoje dolžnosti bolje spolnjevali, drugokrat je namignil g. županu, naj si ne dá pri občinskih rečeh od g. župnika nič vmes govoriti. Naj se mi dovoli, da svetujem nekaj k temu in nekaj novega. Ta in vsak nasprotni dopisnik naj dobro premisli, kadar kaj govori čez duhovnike, kaj da piše. Pred kolikor ljudmi kdor duhovnike črni, da bi ljudi od njih ločil, tolikim ljudem škoduje zelo veliko, ker če ljudje ne marajo za duhovnike, tudi jih ne poslušajo in ne marajo za sv. zakramente. Kam pa pelje to? Več še bo tožb, več pobojev in požiganja. Ko bi se nemški dopisnik ravnal po naukih duhovnikov, da bi svoje stanovske in druge dolžnosti natančneje spolnjeval, bi bil spoštovan, tako ga pa vse pisano gleda in se jezi nad njim. Bodite tedaj previdni v besedah čez duhovnike! Potem mislim, da ni dopisnik prav zadel, ko spodjeda g. župnika pri županu. Vsakega človeka v fari bi moralo veseliti, če se razumejo prvi možje v občini, da skupaj delujejo za srečo ljudi. Prav veliko more v ta namen dušni pastir. Duhovniki so študirali vsaj toliko, kakor kdorkoli, in več ko kmetje, več ko učitelji, torej že vedo zavoljo tega besedo postaviti. Duhovniki pa še pridejo med ljudi več, kakor kdo drugi. Poznajto razmere in navade po bogatih hišah ter nadloge po najubornejših kočah. Tak skušen človek bi ne vedel presoditi, kaj je tu in tam treba, in bi torej ne znal županu pametno svetovati? Ni torej govoril premišljeno nemški dopisnik, ki trga župnika od župana. Želimo, da pomaga znanost mir delati. Ker vidim, da je nemški dopisnik gibčen mož, bi mu rad nekaj novega svetoval. On je vnet za nemščino. Odkritosrčno me veseli, če zvem od kakega Nemca, da navdušuje Nemce, naj radi govorijo in pišejo nemški; naravno je tako, spoštujem ga. V Šentpetru smo pa sami Slovenci, le eden se je dal za Nemca vpisati. Naravno in edino pošteno je, nas vse priganjati, da se v slovenščini vadimo in jo ljubimo ter iz ljubezni do nje govorimo in pišemo; zraven se naj z nemščino bavimo, kolikor je neobhodno potreba. Na tak način bomo kazali, da smo narodni korenjaki, moški možje in ne pokveke nemškutarke. V ta namen naj vsak pomaga, kjer je mogoče; naj se pa na Srebrniku in pri Sokolu na deski pod cokljo na nemški »oder 3 fl.« spremeni »ali v 3 gld. kazni«, ker todi vozijo samo slovenski vozniki; v Čehovci naj Schlosser postane ključar, Thon-Waaren-Erzeugung lončar, pod Kunšpergom Wagner kolar, v vesi pa g. učitelj dá na šolski pečat dostaviti: »šolsko vodstvo v Št. Petru pod Sv. gorami«; ker je bedarija imeti popolno nemški pečat in spričevala samo po nemško spisovati v šoli, kjer ni niti enega nemškega otroka. Trgovca bi naj imela za račun slovensko-nemške blankete in samo slovenske račune pošiljala. Mladi navdušeni gospod poštar nas bo tudi razumel.

zameri se človeku, ki pokaže drugemu, da ima na obleki blata. Mislim, da se še meni ne bo, ker sem hotel opozoriti na več nekrščanske in nenarodne nesnage. Da še bo nemški dopisnik postal spoštovanja vreden, dober sosed, skrben za svoj posel, previdnejši v pisanju, in kakor se spodobi, narodnjak, ne nemškutar, moral bo svojemu dosedanjemu prijatelju na kosmata ušesa glasno povedati, kakor Kristus skušnjavcu: Satan, poberi se izpred mene!

Iz Šmarja pri Jetšah. (Novi regiment.) Letos meseca aprila smo se postavili vsak na svoje skornje in smo se vlekli za županovo suknjo, ali še le sedaj se je nam skazala pravica. Ali smo mi res zadnji na svetu in nič ne vemo? Dozdaj smo tiho bili in tuhtali, kako bomo znanost svet vladali. Ne bomo zmiraj plačevali, ampak bomo tudi kaj zapovedovali. Ha — sedaj se bo pri nas drugače plesalo, ker imamo nov občinski odbor. Hočete-li vedeti, kako se bo v naši občini znanost gospodarilo? Par skrivnostij že smem razodeti, ne da bi koga hotel žaliti. Torej poslušajte! Najprvo se morajo občinske doklade odbiti. Dozdaj smo komaj plačevali. Jaz imam še zmirom žal na palcu, ker nikoli ni bilo zadosti. V bolnišnice ne bomo nikogar več poslali, naj doma na peč gre! Le tistega bi rad malo oštel, ki je rekel, da bomo morali iz Ribnice navoziti v vrečah zdravega zraka, da ne bo nihče več zbolel. Za župana si mislimo izbrati takega moža, ki bo ravne in pa lične postave je bo kaj pametnega ukrenil. Kar prve dni mora odpraviti dimnikarja! Kdo ga potrebuje? Bomo rajši sami dimnikarji. Kdor bo pa kaj zabavljaj čez naše naredbe, bomo ga na županovo hišo obesili. Potem bo pa besedovanja konec. O priliki kaj več o naših težavah.

Iz Podsrede. (Slovo.) V zadnjem času pretakali smo osiročeni Podsrečanje dvojne solze, veselja in žalosti. Kako veselje, ko so se nam izpolnile naše srčne želje — postavile so se in blagoslovile kapele križevega pota na Staro goro! Pa kmalu so nam oči zalivale druge solze, solze žalosti, ko so nas zapustili toliko ljubljene častiti gospod župnik A. Lednik. Bili so nam skrbni dušni pastir, ki so vodili svoje ovčice po najboljših pašnikih, skrbni oče, ki so nam marljivo lamali kruh večnega življenja. Za njih osemletnega tukajšnjega bivanja se je večkrat obhajal sv. misijon in pogosto druge pobožnosti in cerkvene svečanosti. S tem so nam pa duhovno prerodili našo župnijo. To resnico spričuje redki slučaj, ki se pri nas že 106 let ni pripetil, da že namreč teče tretje leto, odkar je bil rojen zadnji nezakonski otrok. Gotovo so k temu veliko pripomogli č. g. župnik s svojimi bratovščinami, raznimi pobožnostmi in sv. misijoni. Svoje vsestransko in obilno delovanje pa so si ovenčali z nepopisljivo skrbjo in požrtvovalnostjo, s katero so nam pozidali krasne kapele sv. križevega pota. Bog jim zato obilno povrni njih veliki trud za naše neumrljive duše in daj, da bi na novi župniji toliko in še več storili Bogu v čast, župljanom pa in sebi v častni in večni prid!

Iz Frami. (Pogreb.) Dne 8. nov. smo imeli žalostno veselico, ki nam kaže resnico, da veselje in žalost tovariša si sta. Izročili smo namreč 17letno deklico v temni grob, kar je res žalostno za stariše in sorodnike bilo. Akoravno viničarska deklica, jo je vendar prav obilna tovarišija spremlila, in še opletene in belo oblečene deklice so jo nosile, ker bila je Elizabeta Stavbar tovarišica dekliškega društva. Res, prav žalostna lošitev; č. g. župnik pa so jo nam v srčno veselje spremenili z milo besedo, katero se pokojni sestrici za slovo, nam pa v tolažbo in spodbujanje spregovorili. Rekli so: V veliki žalosti nam Bog vendar le še tolažbo in veselje deli.

nijo veneci pri toliki bridkosti? Venec pomeni 1. zame največje veselje. Vidim in spoznam iz tega, da še zmiraj imam v svoji čredici tako mladino, ki še sv. čistost ljubi, jo varuje; med tem ko jo mnogoteri mladeniči in deklice zaničujejo in z nogami teptajo. Vidim, da si nauke in svaritve k srcu jemljete, in to me srčno veseli. Venec pomeni 2. za Vas največjo srečo, ker kaže na čistost duše in nedolžnost srca. Nedolžnost je tisti dragoceni zaklad na njivi našega srca, katerega je kupec evangelijski našel, pa šel in vse prodal, da si je kupil njivo z zakladom vred. Katera si nedolžnost ohrani v sedanjih zapeljivostih, ona je res najsrečnejša deklica. Deviška deklica misli na Boga, kako bi le Bogu služila in dopadala. Zato je srečna v življenju, srečna ob smrti, srečna v večnosti. Venec pomeni 3. za pokojno večno zveličanje ali nebeško krono; tisto krono pravim, pomeni, katere se je sv. Pavel toliko veselil, na smrt bolan, ko pravi: Jaz že hiram, tek sem dokončal, vero ohranil, in bodočki mi je založena krona pravice, katero bo Jezus dal meni, pa tudi vsem, kateri ljubijo njegov prihod. Pokojna tovarišica se je lani na god vnebovzetja M. D. v dekliško društvo vpisala; in zdaj šla v nedolžnosti svojega srca po zasluženno krono. Vzdignite torej, ovenčane deklice, mrtvo telo tovarišice, ter ga položite v hladno zemljo! Za slovo ji zapojte pesmico, in povabite vse svetnike in svetnice božje, naj njeno dušo zanesejo v nebeško veselje!

Iz Cirkovec. (Volilcem v pomislek!) Gosp. urednik! Vi nam zmirom naznanjate volitve, vendar mi do volitve ne pridemo. Ko so bile prvkrat volitve naznanjene, so nam jih kar prepovedali in odstavili — »rihtarja«. Zakaj? Gospoda v Ptujju že ve. Postavili so nam drugega. Sliši na ime Greif. Čudno ime, kaj ne? Po slovenski bi rekli: »Pograbi jih«. In res je pre vse pooblastila pograbil in je že mislil, da bo cirkovsko občino tako »namazal«, kakor je šolo. Pa da me razumete. Greif ali kakor smo rekli po slovensko Pograbi, je šole načelnik. Prevzel je neko delo in komisija je prišla in je rekla, da ni delo v redu. Kdo je tega kriv? Tisti vendar ne, kateri bodo plačali, ampak tisti, ki je za dragi denar delo prevzel in ta je, pravijo vsi — Greif. Pravi se, da je »gšeit«, pa so se pametnejši v cirkovski občini. Šola je tako namazana, da vse poljanke znajo boljše beliti. Kdo je odgovoren? Načelnik, ki je delo prevzel. Menda se on tolaži, da bode novo šolo boljše zbelil, katero obeta, če ga izvolijo za »rihtarja«, da jo bo postavil v Strasgojnici; te šole pa nam je toliko treba, kakor petega kolesa pri vozu. Če ima Greif voz s petimi kolesi — je za rihtarja, in kateri ga bodo volili, treba jim še tretjega očesa! Danes dosti — prišlo še bo več! Na noge, komur je mar za čast in blaginjo cirkovske občine! Volitev še ne bo kmalu, kedaj? povemo.

Od Sv. Bolfanka v Slov. gor. (Tridnevna pobožnost.) V cerkvenih prilogah »Gospodarja« 1890 in 1891 najdeš kratko zgodovino naše župnije v spomin stoletnice cerkve in duhovnije; sedaj pa smo obhajali devetstoletnico smrti sv. Bolfanka, škofa v Rezu — umrl je 31. oktobra 994. leta — in na to smo imeli tridnevno pobožnost — 28., 29. in 30. oktobra ter 31. sklep. Gosp. dušni pastir so nam to oskrbeli ter naprosili č. gg. sosedne duhovnike pridigovat in spovedovat. Dasiravno je bilo silno opravila s spravljanjem reje, listja, drv, vendar se je ljudstvo prav pridno, nepričakovano udeleževalo zjutranje in večerne pobožnosti. Kolikor je le mogoče bilo, so tudi sv. zakramente prejeli; tri četrti faranov je bilo pri sv. obhajilu; kaj ganljivo in hvalevredno, da so od večine družin vsi bili pri sv. mizi Gospodovi. Tudi šolarji se niso navolili

krščanskih družin na čast sv. družini Nazareški. Podobe so bile blagoslovljene, posvetili smo se sv. družini ter začeli sv. družino častiti. Bog daj in sv. Bolfank, naš priprošnik, pomagaj, da bomo sv. družino tudi v življenju posnemali! Prelepa hvala pa veleč. gosp. dekanu Jurčiču in drugim gospodom pridigarjem in spovednikom za tolike dušne dobrote; Bog plati!

Iz Negove. (Naši kašipoti.) Tekom časa se marsikaj izpremeni. Tako tudi pri nas. Naš »gemeinde-vorsteher«, gosp. Peter Kotzbek, kakor se sam najrajši podpiše, je po svojem mnenju izvanredno »kunstna« glava, dasiravno včasih kaj iztuhta, s čimer sebe in celo občino osmeši. Tako je n. pr. pred dvema letoma dal napraviti v naši občini krasne občinske kašipote po najnovejši »modi«. Bili so seveda nemški! In tiste oglate črke, oh, kako so se držale! Kako so bile medle, ali kako bi rekel? Ni čuda, da so se slednjič tudi gosp. županu usmili. Zatorej je dal nemške kašipote odstraniti. Pričakujemo pa od njega, da kot župan slovenske občine napravi slovenske kašipote, da bomo o njem o svojem času mogli kaj boljšega poročati. Želeti bi sploh bilo, da bi postal čisto drugačen mož, da bi mu ne bila vera in narodnost deveta skrb. Neduhovnik.

Iz Remšnika. (Na Radlu; letina; prošnja.) Dne 4. listopada, na zahvalno nedeljo, je bilo mnogo ljudstva pri Sv. Pongracu na Radlu. Zgoraj je bilo krasno, skoro spomladno vreme, ki ljudstvo vleče na hribe. Vsa dolina od Radla do Pohorja in do Pece je bila pod meglo. Taki prizori so v sedanjem času nenavadno lepi; kakor Jadransko morje leži pred ogledovalcem vsa dolina, samo barke še manjkajo. Prišla mi je na misel Gregorčičeva pesem: »Nazaj, nazaj v planinski raj!« Pobirali smo po robih popolnoma zrele jagode, tako okusne, kakor o letnem času. — Letina je bila tukaj dobra. Rži, pšenice, ovsa že dolgo ni bilo toliko, kakor letos; le koruze je manj. Tudi gruškovca so ljudje še precej nastiskali. Na onkraj Sv. Pongraca so nekateri posestniki nalili sadnega mošta po 30—40, eden celo 70 polovnjakov, kar je za delavce dobro, da se jim ne bodo grla posušila. — Radi bi skoro začeli cerkev sv. Pongraca staviti, in torej prosimo in opomnimo ude društva za zidanje, naj ne pozabijo na ta lepi hrib s svojim ponosnim razgledom in vabimo prijatelje lepote v naravi, da ne pozabijo na oltar božji v lepi naravi nekoliko drobiža položiti. Gospod bo odmerjal z dobro in natlačeno mero. J. Z.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetlega cesarja bode na pogrebu ruskega carja Aleksandra III. nadomestoval nadvojvoda Karol Ludovik. — Nizjeavstrijski katoliški shod je bil 12. in 13. nov. na Dunaju. Bil je zares sijajen. Govorili so dr. Lueger pozdrav, P. Freund o verski šoli, princ Liechtenstein o nalogi krščanske države, grof Sylva-Tarouca o organizaciji avstrijskih katoličanov, dr. R. Pattai o konservatizmu in P. Albert Weiss o sv. cerkvi in socialnem vprašanju. — Državni zbor bode zboroval do 10. decembra in dne 14. dec. se snidejo deželni zbori.

Štajarsko. Graški knezoškof, Leopold Schuster, so odpotovali v Rim in od tam v sveto deželo. — Prihodnje leto bode v Gradcu 12. shod vseh nemških kolesarjev. Pridrdralo bode jih tudi mnogo iz »rajha«.

Koroško. Celovski mestni očetje so v zadnji seji